

Vrhu klanca.

„Čast Bogu! Zdaj smo pa dobri. Je vsaj enkrat konec tega hudega klanca!“ tako je hvaležno vzdihnil Mačkov Jernejec, ko je s čvetero vprego pritiral težkoobložen voz na višino.

„Vidiš, takih-le klancev je malo po svetu!“ pripomni spet svojemu pomagaču Lukcu. „Se dobi še semtertja kateri za pol ure, ali po temle pa voziš celo uro, pa še nisi na vrhu.“

Mačkov oče so imeli onkraj hriba obširne gozde smrekovine in jelovine in počasi, leto za letom, so sekali in dovažali debele hlode na domačo žago. Kajpak čez hrib po tem hudem klanecu. Domači sin Jernejec jih je zvozil največ, a vselej se je oddahnil vrhu klanca, on in živina.

Tudi danes je obstalo vse, ko je zaklical Jernejec: „Ooo — oga!“ Še celo domači pes, zvesti čuvaj Čopin, se je ustavil in se obrnil, češ, ali se ni morda pripetilo kaj napačnega.

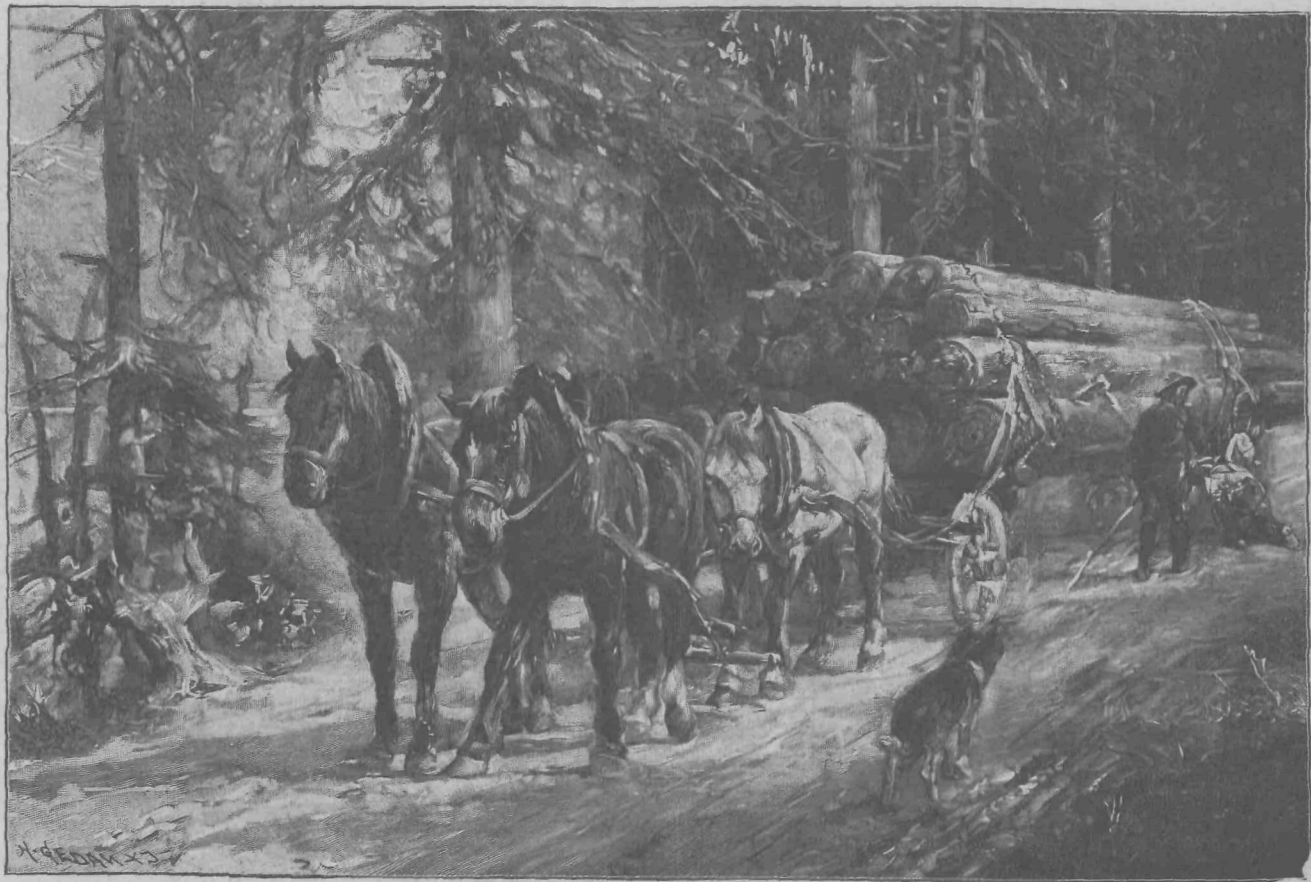
„Zdaj bo pa boljše!“ reče Jernejec, naravna zavoro pod kolo in se zopet vzravna, da požene: „Tu hot, bist, bistahor!“

Šlo je polahko nizdol. A cesta je postajala strmejša in strmejša, vedno močnejše je silil težki voz proti dolini. „Cik“, je nekaj dejalo. En ud zavorne verige je počil, voz se zažene konjem za noge, ti pa v tek in v dir. Jernejec in Lukec opazita v hipu nevarnost, primeta za ročice, da zadržita voz, toda kaj bo slaboten človek proti taki sili? Kar kadilo se je navzdol, tako je šlo. Namah so bili na ovinku, a tam jih je čakala šele prava nesreča. Vse je šlo čez nasip. Kar odneslo je Jernejca in Lukca tja dol po bregu, vprega pa je ostala na tleh poleg prevrnjenega voza.

Dosti sta dobila voznika, vendar preveč ravno ne. Nekaj časa sta bila nezavestna. Zvesti Čopin je bil precej pri njiju. Vohal je zdaj tega, zdaj onega, ogledaval, obletaval, dokler se ni spustil proti domu. Tam skoči k očetu, jih milo pogleduje, nalahno cvili, prijazno laja; skoči k materi, dela isto; steče nekoliko po cesti nazaj, se ozira, se vrne zopet in zopet pogleduje, zopet cvili, zopet laja in prosi . . .

Domači so končno le uganili, da mora nekaj biti. Vedeli so, da je šel pes z Jernejcem.

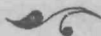
Kako veselo jo udari Čopin po cesti, ko vidi, da hite oče za njim. Pohitita navkreber. Ko prideta do ovinka, sta že bila oba voznika pri konjih in sta počasi reševala živino iz zamotov. Dosti truda in dela in mnogo časa je bilo treba, da so vse vravnali. Posebno hudega pa ni bilo nikomur, vendar pa je dobil vsak kaj za spomin, še celo močni voz je šepal na stran in milo škripal proti domu.

„Nizdol bo boljše“, je menil Mačkov Jernejec, in tako jih meni še mnogo drugih. Vendar pa to ni res. Pač je nizdol ložje, toda ne boljše, temveč nevarnejše. Res po klancu gor trpé ljudje in živina, a nesreče se zgodé navadno le po klancu dol, kjer se vozi ugodnejše.

Taka je tudi z vožnjo po cesti našega življenja. Mnogo varnejši potujejo oni, ki hodijo strma, težavna pota trpljenja, kot oni, ki se sprehajajo po cestah veselja in ugodnosti. Koliko učenjakov in veljakov je hodilo prva svoja leta, leta učenja, po poti ubožstva in siromaštva — pa so jo privozili do časti in slave; mnogo jih je pa, ki so sedeli v mladosti pri polnih skledah, na stara leta jim pa trda prede. Zato pravi latinski rek: *Per aspera ad astra*, po grapavem se pride do zvezd. Isto resnico nam je povedal tudi Zveličar: „Tesna je pot, katera pelje v življenje“, in „prostorna je pot, katera pelje v pogubljenje, in veliko jih je, kateri hodijo po nji“.

Ferd. Gregorec.

Iz dežele bajk in basni.

37. Žabje-mišja vojska.

(Prosto poslovenjeno.)

(Dalje).

II.

(Miši napovedó žabam vojsko. Kako se je vršila in kakó skončala.)

Ker princa Drobotnojeda in njegovih spremljevalcev že več dni ni bilo domov, si je mislil kralj Mnogoglod, da so na lovú zašli. Zato je razposlal poslanca na vse strani, da poiščejo ponesrečence. Ni dolgo trajalo, pa se vrnejo nekateri vsi potrti na kraljev dvor, da sporoče, kaj se je pripetilo princu in njegovim spremljevalcem, in kako sramotno so se žabe vedle proti njim. Zdaj pa nastane glasno mrmranje in vršanje med mišmi. Kraljica Sladkojeda je omedlela, princezinje pa so tako glasno plakale, da je bilo skoraj nespodobno. Vitezi in dvorne gospe so obupno vile roke, vsi pa so oblekli žalne obleke. Kralj Mnogoglod je bil neutolažljiv. Njegova žalost je bila tako silna, da je v časih kar besnel. „Zakleta bodi vsa moja država!“ je vpil in si rval dlako iz kožuha. „Sova naj požre vse moje otroke, dehor naj pogoltno mojo ženo in jež mene samega, ako se ne bom maščeval zaradi smrti ljubljenega princa!“ Potem pa je sklical vse svoje kneze in državnike na posvetovanje ter jih ogovoril tako-le: „Gorje meni! Naša država je osirotela, kajti vsi moji sinovi so pomrli. Prvorojenčka je požrla podlasica, ko je bil še v zibelki; drugega je iztrgal Mijavkač iz mojega naročja; tretji je lakote in obupa umrl v mišnici; Drobotnojed pa, ki mi je lajšal in slajšal dneve moje starosti, ki je bil ljubljenec vse države, oj, ta pa leži v mrzlih valovih in to zavoljo zvijače in prekanjenosti tega oholega